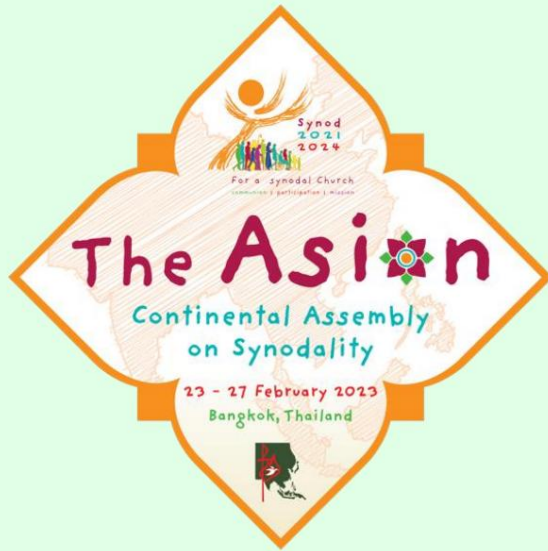

FEDERACJA

KONFERENCJE BISKUPÓW AZJATYCKICH

Dokument końcowy

Z

Azjatyckie Zgromadzenie Kontynentalne w sprawie synodalności

16 marca 2023 r

AZJATYCKI ZESPÓŁ ROZPOZNAWANIA I PISANIA

Kardynał Charles Maung Bo SDB (Myanmar)
Prezes FABC

Arcybiskup Tarcisius Isao Kikuchi, SVD (Japonia)
Sekretarz Generalny FABC

ks. William La Rousse (FABC-Tajlandia)
Ks. Clarence Devadass (Malezja)
Pani Momoko Nishimura, SEMD (Japonia)
O. Enrico Emmanuel A. Ayo (Filipiny)
Pani Estela P. Padilla (Filipiny)
Pan Pablito A. Baybado Jr. (Filipiny)
O. Joseph Philip Gonsalves (Indie)
O. Anthony Corcoran SJ (Kirgistan)
ks. Hai-Tinh Nguyen SJ (Wietnam)

I. KONTEKST AZJATYCKI

1. Azja, obdarzona różnorodnością kultur, religii, języków i grup etnicznych, jest największym kontynentem świata zarówno pod względem obszaru geograficznego, jak i liczby ludności. Ma powierzchnię 44,6 miliona kilometrów kwadratowych, czyli około 30% całkowitej powierzchni Ziemi. Azja jest domem dla około 4,6 miliarda ludzi, którzy posługują się ponad 2300 językami w całej Azji. Jest również uważany za miejsce narodzin i kolebkę głównych religii świata, takich jak hinduizm, islam, chrześcijaństwo, buddyzm, dżinizm, sikhizm, taoizm, konfucjanizm i kilka innych. Islam jest najbardziej znaną religią i jest praktykowany przez 1,2 miliarda ludzi, a następnie hinduizm z 900 milionami ludzi.

Populacja (Azja)	katolicki Populacja (Azja)	Odsetek (%)	Księża	Mężczyźni konsekrowani i kobiety	Świeccy misjonarze i katecheci
4,6 miliarda*	150 milionów*	3,31%	70254	187021	432.035

Źródło: Statystyki Kościoła Katolickiego 2021 opublikowane przez Agencja Fides w Światową Niedzielę Misyjną 2022 *
Zaokrąglone w górę do najbliższej liczby całkowitej.

2. Chociaż systemy wierzeń, wartości i symboli różnią się w zależności od miejsca, wzajemne powiązania wspólnoty ludzkiej zbliżają do siebie narody azjatyckie. Azjatycka wartość bycia w relacji (z Bogiem, samym sobą, innymi istotami ludzkimi i kosmosem) niesie ze sobą jedność rodziny ludzkiej i jedność narodów Azji.
3. Azja ma z jednej strony wątpliwy zaszczyt posiadania największej liczby miliardów na świecie, z drugiej 320 milionów ludzi, którzy są skrajnie biedni i żyją poniżej granicy ubóstwa, zgodnie z raportem Banku Światowego. Niedawna pandemia jeszcze bardziej pogłębiła nierówności i przepaści ekonomiczne między tymi, którzy mają a tymi, którzy nie mają.
4. Również politycznie widzimy różnorodne systemy rządów, które obejmują demokracje parlamentarne, reżimy dyktatorskie, rządy komunistyczne, monarchie konstytucyjne i prezydenckie formy rządów.
5. Pomimo korzyści, jakie jedność i różnorodność przynoszą Azji, wiąże się ona również z wieloma wyzwaniami, które bezpośrednio wpływają na Kościół i życie mieszkańców Azji. Niektóre z wyzwań to powszechne ubóstwo w Azji, zagrożenie ekologiczne, które przyniosło brak równowagi w życiu ludzi, wyzwania korupcji systemowej, fale migracji ekonomicznych w poszukiwaniu lepszego życia, niestabilność polityczna, która powoduje wewnętrzne zakłócenia pokoju i harmonii i wiele więcej. Wszystko to ma bezpośredni wpływ na Kościół, który stara się dotrzeć do wszystkich narodów.
6. Podczas gdy chrześcijaństwo pozostaje bardzo małą mniejszością w większości regionów Azji, żywotność i bogactwo poszczególnych kultur wnoszą radość do życia Kościoła. Kontynent azjatycki jest rozległy i podzielony na cztery rozpoznawalne regiony, a mianowicie Azję Środkową, Wschodnią, Południową i Południowo-Wschodnią.
7. Oparta na naszej wspólnej godności chrzcielnej, ta synodalna droga jest rzeczywiście wyrazem tego, że Kościół powszechny i Kościoły lokalne kroczą razem jako jedność. Pozytywne efekty wprowadzania ludzi ze wszystkich środowisk, zarówno w Kościele, jak i poza nim, w proces wzajemnej modlitwy, słuchania się nawzajem i rozeznawania głosu Ducha Świętego, przynoszą w nich nowe doświadczenie żywotności i dynamizmu w życiu Kościoła.
8. Spośród 4 miliardów ludzi żyjących w Azji, Kościół katolicki stanowi zaledwie 3,31% ogółu ludności, a mimo to wnosi ogromny wkład w dziedzinie edukacji, opieki zdrowotnej, pomocy społecznej i docierania do ubogich i zepchniętych na margines grup społecznych.

9. W pluralistycznym społeczeństwie azjatyckim Kościół katolicki nadal szerzy orędzie miłości, wzmacniając osoby znajdujące się na marginesie poprzez wysokiej jakości edukację i integrując ich z głównym nurtem społeczeństwa.
10. Tysiące księży, konsekrowanych mężczyzn i kobiet, wraz ze świeckimi misjonarzami i katechistami jest zaangażowanych w formację wiary i zaspokajanie duchowych i duszpasterskich potrzeb wspólnoty katolickiej w całej Azji.

II. PROCES SYNODOWY

Faza przedsynodalna: Konferencja Generalna FABC 50

11. Wezwanie papieża Franciszka do zwołania XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów nastąpiło w czasie, gdy Federacja Konferencji Biskupów Azji (FABC) przygotowywała się do Konferencji Generalnej – wzorowanej na Consejo Episcopal Latinoamericano y Caribeño (CELAM) – podkreślenie wkładu Kościoła w Azji w szerszy Kościół. W związku ze zbliżającą się 50. rocznicą Spotkania Biskupów Azji, które odbyło się podczas wizyty papieża św. Pawła VI w Manili w 1970 r., Konferencja Generalna została wyznaczona po raz pierwszy na listopad 2020 r. Pandemia koronawirusa zmusiła jednak FABC do przełożenia Konferencji Generalnej do października 2022 r.
12. Zbieżność obu ruchów została uznana za opatrnościową: proces Konferencji Generalnej uwytatniał aktualną sytuację i wyzwania ludów Azji oraz współczesną misję Kościołów w Azji, podczas gdy proces synodalny dostarczał metodologii a czasem nawet tworzenie mechanizmów słuchania dla prowadzenia konsultacji Konferencji Generalnej.
13. Owoce Konferencji Generalnej będą najbardziej widoczne w części dotyczącej „luk” poniżej. Reprezentują one troski i priorytety, które zostały uznane podczas Konferencji Generalnej, ale nie zostały obszernie omówione w azjatyckich odpowiedziach na Dokument dla Etapu Kontynentalnego.
14. Jak zauważył Papież Franciszek na początku Konferencji Generalnej FABC, Paweł VI spotkał w Azji Kościół ubogich, Kościół młodych i Kościół w dialogu. Pięćdziesiąt lat później Kościół Ubogich jest Kościołem, który troszczy się o nasz wspólny dom, Kościół młodych wędruje i ewangelizuje cyfrowy kontynent, a Kościół w dialogu jest wezwany do budowania mostów między kulturami, religiami i narodami.

Pierwsza faza: Kościoły Azji w FABC

15. Federacja Konferencji Biskupów Azji (FABC) składa się z 17 Konferencji Episkopatów¹, 2 i 3 członków Synody Kościołów Wschodnich², stowarzyszonych.³ Istnieje 29 terytoriów włączonych do

¹ Konferencja Biskupów Katolickich Bangladeszu (CBCB), Konferencja Biskupów Katolickich Azji Środkowej [Conferenza Episcopale Cattolica dell'Asia Centrale] (CECAC), Konferencja Biskupów Katolickich Indii (CCBI), Konferencja Biskupów Katolickich Indii (CBCI), Konferencja Episkopatu Indonezji [Konferensi Waligereja Indonesia] (KWI), Konferencja Episkopatu Japonii (CBCJ), Konferencja Episkopatu Korei (CBCK), Konferencja Episkopatu Laosu i Kambodży [Conférence Episcopale du Laos et du Cambodge] (CELAC), biskupów katolickich
Konferencja Malezji-Singapuru-Brunei (CBCMSB), Konferencja Biskupów Katolickich Myanmaru (CBCM), Konferencja Biskupów Katolickich Pakistanu (PCBC), Konferencja Biskupów Katolickich Filipin (CBCP), Konferencja Biskupów Katolickich Sri Lanki (CBCSL), Konferencja Biskupów Regionalnych Chin (CRBC) [Tajwan], Konferencja Biskupów Katolickich Tajlandii (CBCT), Konferencja Episkopatu Timorenskiego (CET), Konferencja Biskupów Katolickich Wietnamu (CBCV).

² Synod Biskupów Syro-Malabarskich (Indie), Kościół Katolicki Syro-Malankara (Indie).

³ Diecezja Hongkongu, diecezja Makau, Wikariat Apostolski Nepal.

Członkostwo w FABC.⁴ Istnieje nadzieja na powitanie Kościoła w Chinach kontynentalnych w członkostwie w FABC.

16. Gdy Konferencja Generalna dobiegała końca, został opublikowany Dokument dla Etapu Kontynentalnego (DCS). Kopie zostały wydrukowane i gotowe 28 października i rozesłane do wszystkich uczestników 29 października 2022 r. Azjatycka Grupa Zadaniowa została utworzona i zatwierdzona przez Komitet Centralny na spotkaniu podczas Konferencji Generalnej. Grupa zadaniowa miała koordynować cały azjatycki proces synodalny.
17. Grupa zadaniowa spotkała się za pośrednictwem Zoom w dniu 7 listopada 2022 r. Wysłano list opisujący proces wraz z DCS i innymi informacjami z Sekretariatu Synodu na temat metodologii Etapu Kontynentalnego, w tym FAQ. Daty azjatyckiego zgromadzenia kontynentalnego w sprawie synodalności ustalono na 24–26 lutego 2023 r.
18. Wszystkich 22 członków FABC poproszono o udzielenie odpowiedzi na 10 stron do DCS do dnia 15 stycznia 2023 r. lub wcześniej. Następnie grupa zadaniowa prześle członkom „projekt ramowy” azjatyckiego dokumentu końcowego do dnia 15 lutego 2023 r. 21 otrzymano z 22 odpowiedzi. „Projekt ram” został wysłany zgodnie z planem 15 lutego.
19. Większość stwierdziła, że było bardzo mało czasu, aby to zrobić, ponieważ nałożyło się to na Adwent i Boże Narodzenie. Potrzebne tłumaczenia wymagały czasu, biorąc pod uwagę różnorodność języków w Azji. Każda konferencja wybrała swój sposób odpowiadania na DCS. Obejmowało to wykorzystanie istniejących zespołów synodalnych na szczeblu dekanalnym, diecezjalnym i krajowym. W niektórych miejscach odbywały się spotkania online. Wykorzystano spotkania w małych grupach, grupy fokusowe, zgromadzenia tam, gdzie było to możliwe, oraz rady biskupów i księży.

Faza druga: zespół ds. rozeznawania i pisania

20. Drugim etapem jest napisanie projektu ramowego streszczenia sprawozdań Konferencji Episkopatów. Odbyło się ono w Camillian Pastoral Care Centre w Bangkoku w Tajlandii w dniach 31 stycznia – 4 lutego 2023 r. Komitet Centralny FABC powołał Azjatycką Grupę Zadaniową jako Zespół ds. Rozeznania i Pisania oraz do wykonania zadania sporządzenia projektu ramowego. Zespół został powiększony i składał się z 9 osób: 2 świeckich (1 kobieta i 1 mężczyzna), 1 konsekrowana kobieta i 6 księży, z Sekretarzem Generalnym FABC nadzorującym proces, reprezentujących cztery regiony FABC, a mianowicie Azję Południową, Południowo-Wschodnią Azji, Azji Wschodniej i Azji Środkowej.
21. Przez cztery dni zespół poświęcił się modlitwie, dzieleniu się i rozmowom, słuchaniu, rozeznawaniu i pisaniu projektu ramowego w atmosferze i duchu synodalności. Zespół został podzielony na 3 grupy czytające 7 raportów krajowych. Każdy zespół rozpoznał wspólne tematy, kontekst i osobliwości w odpowiadaniu na 3 pytania z DCS, a mianowicie Rezonanse, Napięcia i Priorytety, używając duchowej metodologii konwersacji.
22. Zespół zebrał się na posiedzeniu plenarnym w celu dalszej refleksji i przedyskutowania swoich spostrzeżeń oraz napisał projekt ram. Ponownie będą się modlić, zastanawiać i rozeznawać, kontynuując rewizję, ulepszanie i rozwijanie projektu ramowego. Projekt dokumentu ramowego został przesłany do wszystkich Konferencji Episkopatów i Członków Stowarzyszonych 15 lutego 2023 r.
23. Zespół zaplanował również program Azjatyckiego Zgromadzenia Kontynentalnego. Czterodniowe doświadczenie wzbogaciło ich tak bardzo, że zaproponowali ten sam proces rozeznania na zgromadzeniu azjatyckim. Program został przesłany do Centralnego Kierownictwa FABC w celu uzyskania komentarzy i zatwierdzenia.

⁴ Afganistan, Bangladesz, Brunei, Kambodża, Hongkong, Indie, Indonezja, Japonia, Kazachstan, Korea, Kirgistan, Laos, Makau, Malezja, Mongolia, Myanmar, Nepal, Pakistan, Filipiny, Singapur, Sri Lanka, Tajwan, Tadjykistan, Tajlandia, Tajlandia, Timor Wschodni, Turkmenistan, Uzbekistan, Wietnam.

Trzecia faza: Azjatyckie Zgromadzenie Kontynentalne

24. Zgodnie z procedurą przedstawioną podczas Konferencji Generalnej FABC 50, każda Konferencja Episkopatu została poproszona o wysłanie trzech delegatów, a każdy Członek Stowarzyszony mógł wysłać dwóch delegatów na Azjatyckie Zgromadzenie Kontynentalne w sprawie synodalności, które odbyło się w dniach 24 – 26 lutego 2023 r. Było to ustalili ponadto, że delegacje te powinny składać się z biskupa przewodniczącego lub jego delegata oraz dwóch innych wybranych na podstawie DCS 108 i 109. Delegatom przesłano wcześniej informację o spotkaniu wraz z instrukcją przygotowania się do tego wydarzenia.
25. 23 lutego uczestnicy przybyli do Centrum Szkolenia Duszpasterskiego Baan Phu Waan w Bangkoku w Tajlandii. Do delegatów z 17 Konferencji Episkopatów, 2 Synodów Obrządków Wschodnich i 3 Członków Stowarzyszonych FABC dołączyli członkowie Sekretariatu Generalnego Synodu, Relator Generalny XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów i kilku innych gości.
Liczba uczestników zgromadzenia z Azji wynosiła: 6 kardynałów, 5 arcybiskupów, 18 biskupów, 28 księży, 5 kobiet konsekrowanych, 7 świeckich i 11 kobiet.
26. Przed rozpoczęciem sesji uczestnicy otrzymali następujące materiały jako źródło rozeznania i dyskusji: Dokument etapu kontynentalnego (DCS), kopia projektu ramowego dokumentu końcowego (FD) przygotowanego przez Rozeznanie i Zespołu Pisarzy oraz kompilacja Katechezy Papieża Franciszka na temat rozeznawania.
27. Starając się opracować projekt Dokumentu Końcowego, który ma zostać przedłożony Komitetowi Centralnemu FABC po „zatwierdzeniu i zatwierdzeniu” tego organu, który następnie zostanie przesłany do Sekretariatu Generalnego, Azjatyckie Zgromadzenie Kontynentalne włączyło następujących elementy: rozmowa duchowa; wkład z krótkich prezentacji; wspólne i indywidualne okresy modlitwy; dyskusja ogólna i w małych grupach, przegląd i przeróbka wersji roboczych (które powstały na podstawie tekstu ramowego zaproponowanego przez Zespół ds. Rozeznania i Pisania); oraz forum podczas sesji plenarnych dla wypowiedzi uczestników.
28. Grupy zostały celowo zaprojektowane tak, aby składały się z mieszanki ludzi z różnych konferencji i różnych stanów życia (tj. duchownych, osób konsekrowanych, świeckich itp.). Technologia sztucznej inteligencji (AI) pomogła w procesie kompilacji danych wejściowych pochodzących z pracy w grupie.
29. Odpowiedzi grup na sesje rozeznawania, które przyjrzały się głębiej różnym częściom projektu dokumentu, były z dnia na dzień powoli włączane do projektu roboczego, gdy Zespół spotykał się pod koniec każdego dnia. Co więcej, dodano jeszcze dwa kroki, aby uczestnicy mogli przyczynić się do napisania wersji roboczej: po pierwsze, przynosząc zredagowaną wersję roboczą wszystkim w małych grupach, zespół zapytał, co chcieliby zmienić, a co chcieliby dodać. Po drugie, po zintegrowaniu przez Zespół poprawek i uzupełnień z małych grup, ponownie poproszono wszystkich uczestników o przeczytanie całego tekstu i zastanowienie się jako grupa nad tym, co Zespół znacząco przeczytał.
30. Sesje robocze zakończyły się wyrażeniem jednomyślnej akceptacji projektu dokumentu przez różne grupy uczestników. Następnie członkowie zgromadzenia przedyskutowali następujące dwa pytania: (1) Jakie struktury kościelne należy zmienić lub utworzyć, aby wzmocnić synodalność Kościoła w Azji? (2) Co chciałbyś, aby wydarzyło się między sesją w październiku 2023 r. a sesją Synodu w październiku 2024 r. na temat synodalności?
31. Kardynał Charles Bo, przewodniczący FABC, przewodniczył Liturgii zamykającej Zgromadzenie, podczas której przedstawiciele Zgromadzenia przedstawili „wstępny projekt” Dokumentu Końcowego Azjatyckiego Zgromadzenia Kontynentalnego Synodalności.

Faza czwarta: Zespół rozeznawania i pisania

32. Zespołowi Rozeznania i Pisania powierzono sfinalizowanie dokumentu końcowego. Spotkali się w dniach 27-28 lutego 2023 r., aby uwzględnić poprawki zaproponowane przez delegatów

Montaż. Zespół również aktywnie uczestniczył w zgromadzeniu, dołączając do grup w dyskusjach, duchowych rozmowach i wspólnotowym rozeznawaniu. Słuchanie wszystkich i czucie pulsu uczestników pomogło w procesie rozeznania podczas pisania Dokumentu Końcowego.

33. Ostateczna redakcja dokumentu została przeprowadzona w duchu wspólnego pisania, serdecznego towarzystwa i modlitewnego rozeznania. Następnie zespół przekazał swoją pracę Komitetowi Centralnemu FABC w celu „walidacji i zatwierdzenia”.

Faza piąta: Komitet Centralny FABC

34. Dokument końcowy Azjatyckiego Zgromadzenia Kontynentalnego w sprawie synodalności został przedstawiony Komitetowi Centralnemu FABC na spotkaniu online w dniu 3 marca 2023 r. Było to dla biskupów przewodniczących Konferencji Episkopatów w celu „zatwierdzenia i zatwierdzenia” dokumentu końcowego Konferencji Episkopatów Azjatyckiego Zgromadzenia Kontynentalnego, upewniając się, że było to owocem autentycznie synodalnej podróży, stojącej na straży jedności Kościoła, która nigdy nie może przerodzić się w jednolitość lub polaryzację.
35. Po obradach nad projektem dokumentu końcowego Komitet Centralny FABC w dniu 3 marca 2023 r. „zatwierdził i zatwierdził” dokument końcowy z kilkoma bardzo drobnymi zmianami, które należy wprowadzić, wskazując, że powinien on być dalej redagowany, a następnie wysłany do Sekretariat Synodu jako dokument końcowy azjatyckiego zgromadzenia kontynentalnego w sprawie Synodu.

III. OGÓLNE NASTROJE DO PROCESU

36. Pomimo wyzwań proces synodalny nie jest procesem demokratycznym, ale momentem łaski i uzdrowienia dla Kościoła. Obraz „Kościoła jako namiotu” przedstawia go jako miejsce schronienia, które można rozszerzyć na wszystkich w duchu integracji. Wyraża również, że Bóg może rozbić swój namiot wszędzie tam, gdzie wieje Duch Boży, w tym w miejscach, gdzie panuje przemoc, niepokój i cierpienie.
37. Co najważniejsze, w namiocie jest miejsce dla wszystkich, nikt nie jest wykluczony, ponieważ jest to dom dla wszystkich. W tym procesie ci, którzy w przeszłości czuli się „pominięci”, teraz zdali sobie sprawę, że w tym namiocie mają dom, świętą i bezpieczną przestrzeń. Większość respondentów pozytywnie odniosła się do wizerunku namiotu.
38. Obraz namiotu przypomina nam również, że Jezus rozbił swój namiot pośród nas przez wcielenie, a zatem namiot jest także miejscem spotkania z Bogiem i między sobą. Namiot, postrzegany obecnie jako wspólny dom, rozpałił także na nowo poczucie przynależności i udziału we wspólnym chrzcie. Proces synodalny przyniósł większą świadomość znaczenia wspólnego kroczenia w Kościele jako komunii wspólnot dla organicznego wzrostu Kościoła.
39. Konsultacje kontynentalne w poszczególnych krajach przybierały różne formy. Niektóre kraje były w stanie zaangażować wiele osób z różnych środowisk, podczas gdy inne były w stanie zgromadzić tylko mniejsze grupy ludzi. Jak wspomniano wcześniej, wyzwania związane z czasem i językiem stały się „przeszkodą” dla niektórych krajów. Niemniej jednak ci, którzy brali udział w tym procesie refleksji nad DCS, wnieśli konstruktywny wkład w duchu modlitwy i rozeznania dla dobra Kościoła.
40. Zaangażowanie tak ogromnej liczby osób w proces synodalny ujawniło głęboką miłość do Kościoła pomimo braków i słabości Kościoła jako instytucji.
41. Niemożność przetłumaczenia DCS na wiele języków narodowych była kolejnym ograniczeniem, którego doświadczyły Kościoły w Azji. Jednak Konferencja Generalna FABC 50, która odbyła się w październiku 2022 r., była rzeczywiście błogosławieństwem w przygotowaniu do tego etapu procesu synodalnego.
42. Wiele rozmów, które odbyły się przed Konferencją Generalną FABC i w jej trakcie, dostarczyło już wskazówek dotyczących kontekstu Kościoła i Azji. W „słuchaniu” raportów tak

zauważono, że na horyzoncie pozostaje poczucie nadziei i radości, aby Kościół mógł iść naprzód dzięki miłości Boga do Jego ludu. Jesteśmy przekonani, że Duch Święty ani nie zatrzymuje się, ani nie zawodzi w inspirowaniu ludu Bożego do podążania w kierunku osobistego, wspólnotowego i strukturalnego nawrócenia.

43. Przypominamy również, że proces rozmów synodalnych, o które prosiliśmy, był czasem bolesny i niepokojący, a jednocześnie narażał nas na wzajemne oddziaływanie.
44. DCS w zwięzły sposób było w stanie uchwycić nadzieje, aspiracje, przygnębienie i wyzwania ludzi w sposób, który otwiera drzwi do większej odnowy w życiu Kościoła. Zaproszenie do słuchania ludzi ze wszystkich środowisk pokazuje otwartość na siebie nawzajem, a duch dialogu ułatwia wspólne poruszanie się jako jedna jednostka: „Umożliwienie tego spotkania i dialogu jest sensem drogi synodalnej” (DCS, 6).
45. To, co DCS było w stanie zrobić, to być katalizatorem głębszych duchowych rozmów. W wielu miejscach był rzeczywiście przeżywany jako moment przeżywania synodalności w Kościele poprzez proces wspólnej tożsamości i wspólnej odpowiedzialności.
46. Ogólna troska o Kościół, przejawiająca się w udziale wszystkich w tym procesie, odzwierciedla naturalną lub organiczną skłonność do autentycznej synodalności. W niektórych krajach sam „proces słuchania” nie był nowy, ponieważ istniały już mechanizmy realizacji planów duszpasterskich Kościołów i wspólnot lokalnych na różnych poziomach, co powodowało synergii i zbieżność z duchem synodalności.
47. Sama FABC odgrywa istotną rolę w żywej synodalności między Konferencjami Episkopatów.
To rzeczywiście oddaje sens wspólnego kroczenia jako członkowie Ciała Chrystusa ku królestwu Bożemu iw tym procesie bycia w stanie poszerzyć nasze doświadczenia i powiększyć namiot.
48. Biorąc pod uwagę te ogólne obserwacje, które zapewniły Kościołowi w Azji nie tylko miejsce do refleksji nad DCS, uznajemy również, że ogromna różnorodność poglądów i doświadczeń w całej Azji sprawiła, że trudno jest zsyntetyzować każdą pojedynczą szansę i wyzwanie podniesione przez różne kraje. Kierując się Duchem Świętym, poniższe akapity dostarczają wglądu w oddźwięki, napięcia i priorytety wyrażone przez Kościoły w Azji.
49. Zespół ds. Rozoznania i Pisania pozwolił sobie również zidentyfikować niektóre luki (luki), które naszym zdaniem były albo nieobecne, albo niewystarczająco potraktowane w sprawozdaniach przesłanych przez Konferencje Episkopatów, ale były kluczowymi punktami dyskusji na FABC 50 General Konferencja. Naszą modlitwą i nadzieją jest, aby poniższe spostrzeżenia były wierne umysłowi i sercu odpowiednich procesów podejmowanych przez kraje Azji.

IV. AZJATYCKIE REZONANSY

Po przeczytaniu i modlitwie z DCS, które intuicje najsilniej rezonują z przeżywanymi doświadczeniami i rzeczywistością Kościoła na waszym kontynencie?
Które doświadczenia są dla ciebie nowe lub pouczające?

50. Rezonans, jaki odczuły Kościoły w Azji podczas refleksji nad DCS, jest podkreślony przez fakt, jak już wspomniano wcześniej, że istnieje głęboka miłość do Kościoła. W tej głębokiej miłości do Kościoła tkwią różne emocje, takie jak radość, smutek, bezbronność i zranienie.
51. Pomimo tej potpourri emocji i różnorodności Azji, która obejmuje pochodzenie etniczne, rasę, kulturę, język i religię, duch synodalności, do którego wzywa Kościół, wzywa nas (Kościół), abyśmy mieli odwagę „iść razem” pomimo pewnego oporu w Kościele, braku uznania dla bogatej duchowości Azji, a także utraty poczucia grzechu.

52. Chociaż proces ten został dobrze przyjęty i ułatwiony we wszystkich krajach Azji, w kilku sprawozdaniach wspomniano, że proces konsultacji i słuchania wywołany podróżą synodalną może wywołać pewne rozczarowanie i rozczarowanie z powodu braku jasnego wyjaśnienia i akceptacji cel gromadzenia i słuchania. Pokusa zaangażowania się w ten proces może być opisana jako bardziej polityczna, a nawet ideologiczna (tj. przypominająca bardziej forum dyskusji „parlamentarnej”) niż prawdziwie synodalne przedsięwzięcie z perspektywy katolicko-chrześcijańskiej. Niektórzy wierni są sceptyczni co do celu i przyszłego wyniku takiego procesu synodalnego.

53. Niektóre diecezje podtrzymują tę utrzymującą się wątpliwość, czy głosy osób żyjących w środowiskach mniejszościowych i tradycyjnych wspólnotach chrześcijańskich będą miały równy wpływ na proces synodalny, a nawet jego wyniki. Wspomniano również, że słuchanie jest trudnym zadaniem, ponieważ wiele osób woli być chwalonym niż krytykowanym lub komentowanym. Ci, którzy odważyli się zabrać głos, byli czasami uważani za antagonistów przez niektóre części społeczności, ponieważ ich komentarze i opinie były postrzegane jako niezgodne z głównym nurtem myśli lub mogące negatywnie wpłynąć na Kościół jako całość.

Doświadczenie radości

54. Należy zauważyć, że proces synodalny, do którego wzywa Kościół powszechny, jest zarówno doświadczeniem duchowym, jak i drogą duchową. Z tego powodu konieczne jest odłożenie na bok naszego ego, opróżnienie się i słuchanie Boga, abyśmy mogli nieustannie odnawiać się pod przewodnictwem Ducha Świętego i wchodzić głębiej w ducha synodalności.

55. Dynamika słuchania tak szeroko, jak to tylko możliwe, która jest zakorzeniona w procesie synodalnym, rzeczywiście zmotywowała Kościół do uważniejszego słuchania i mądrzejszego rozeznawania, dokąd prowadzi nas Duch Święty, ku przyjęciu i stawianiu się Kościołem bardziej synodalnym.

56. Ta droga, którą rozpoczęliśmy, pomaga nam uświadomić sobie prawdziwą naturę Kościoła i umiejętność dostrzegania sytuacji Kościoła. Doświadczenie radości jest tym większe, że proces synodalny jest z pewnością miejscem łaski, spotkania i przemienienia.

Doświadczenie wspólnego spaceru

57. Proces wspólnego kroczenia wnosi do Kościołów lokalnych większą świadomość ich wyjątkowych kontekstów i bogatych kultur w całej Azji, w tym społeczności tubylczych, które są często zaniedbywane i zapomniane. To bogactwo musi być pielęgnowane przez komunie i dialog jako doświadczenie wspólnego kroczenia.

58. Jako katolicy w Azji, żyjący w różnorodności, staramy się podnosić jakość naszej wzajemnej przyjaźni, słuchając, szanując i troszcząc się o siebie nawzajem, abyśmy mogli być „dobrą matką” i przykładem niesienia pokoju i jedności ze światem. Formacja wiary oparta na żywym słowie Bożym jest fundamentem duchowości synodalnej.

59. Wędrując razem, synodalna droga zgromadziła nas przy stole Pańskim, abyśmy dzięki Niemu, w Nim i z Nim zrealizowali naszą naturalną i organiczną skłonność do synodalności i zostali natchnieni i umocnieni do przemierzania i odkrywania nowych dróg dla Kościoła w Azji.

60. Pocieszające jest wielokrotne czytanie o głębokiej miłości do Kościoła ze strony tak wielu Kościołów lokalnych na całym świecie. Ta miłość i oddanie wierze rozbrzmiewa w całym DCS i z pewnością odzwierciedla niemal uniwersalny sens wyrażany przez katolików na całym świecie.

61. Doświadczenie wspólnego kroczenia jest również naznaczone zewnętrznymi zagrożeniami, które sprawiają, że życie wiarą jest wyzwaniem. Zauważono, że w kilku krajach Azji wciąż jest wielu chrześcijan, którzy cierpią z powodu różnych zagrożeń z powodu zachowania wiary.

62. Pomimo tych nowych form „męczeństwa” wielu nadal pozostaje wiernych wierze, a nawet jest gotowych oddać za nią życie. Na niektórych obszarach odnotowano groźby i przemoc wobec chrześcijan, podczas gdy w innych istnieją inne sposoby dyskryminacji chrześcijan ze względu na ich przekonania.

Doświadczenie ran

63. Sprawozdania odbiły się również echem od wrażliwości i ran Kościołów w Azji, podkreślając potrzebę uzdrowienia. Wśród wielu ran Kościoła są nadużycia związane z finansami, sądownictwem, sumieniem, władzą i seksem. Z pewnością przedstawiałyby one Kościół negatywnie, co doprowadziło niektórych do opuszczenia Kościoła z powodu braku wiarygodności. Również na poziomie zarządzania brak przejrzystości i odpowiedzialności doprowadził do kryzysu wiarygodności w Kościele.

64. Sprawozdania wskazują również na fakt, że z powodu tych nadużyć narasta nietolerancja, niechęć i negatywizm wobec Kościoła. Są one wyrażane za pośrednictwem mediów społecznościowych i drukowanych oraz innych domen publicznych. Odpowiedzialność za Kościół musi spoczywać na wszystkich i dlatego każdemu należy umożliwić aktywne uczestnictwo w procesie podejmowania decyzji poprzez wspólnotowe rozeznanie.

65. Istnieje również głębokie zaniepokojenie brakiem wystarczającego włączenia kobiet w proces rządzenia i podejmowania decyzji w Kościele. Kobiety życia konsekrowanego, pomimo zaangażowania w różne posługi Kościoła, doświadczają poczucia wyobcowania i często ich głos nie jest dostatecznie słyszalny w decyzjach politycznych Kościoła. Są aktywnie zaangażowani, a ich oddane usługi są bardzo widoczne.

66. Rozmowy synodalne wzywały do ponownego przemyślenia udziału kobiet w życiu Kościoła, biorąc pod uwagę, że kobiety odgrywały ważną rolę w Biblii. W Kościele istnieje potrzeba odnowy struktur zarządzania, które umożliwią kobietom znaczący udział we wszystkich aspektach Kościoła.

67. Sprawozdania potwierdzają brak zrozumienia Kościoła i niepowodzenie w zapewnieniu wystarczającej opieki duszpasterskiej niektórym grupom ludzi, które są częścią Kościoła, ale często walczą o to, by czuć się mile widzianymi. Wśród nich są samotni rodzice, osoby w nieregularnych sytuacjach małżeńskich, małżeństwa mieszane, osoby identyfikujące się jako LGBTQIA+, a także migranci i inni.

68. Kilka doniesień wzbudziło poważne zaniepokojenie nieobecnością młodzieży w wielu Kościołach, a zwłaszcza w procesie podejmowania decyzji. Jednocześnie młodzi ludzie nadal inspirują i rzucają wyzwanie całemu Kościołowi, aby miał odwagę podejmować ryzyko i wprowadzać zmiany.

69. Bardzo sporadycznie niektóre sprawozdania wspominają przelotnie o trudnej sytuacji ludów tubylczych. Zauważono również, że wiele z ich aspiracji i głosów nie zostało wystarczająco podkreślonych w DCS.

70. Jednocześnie wysłuchanie wołania ubogich i ziemi było kwestiami, które nie zostały odpowiednio potraktowane, biorąc pod uwagę, że są to poważne problemy dla ludów Azji. Rolą Kościoła musi być słuchanie wrażliwych społeczności i praca na rzecz ochrony ich oraz ich środowiska, praw i przywilejów.

71. Niektóre rany, jakich doznały Kościoły, zostały spowodowane przez infiltrację ideologii, takich jak indywidualizm, konsumpcjonizm i materializm, co jest spowodowane szybkim wzrostem gospodarczym i swobodą dostępu do mediów społecznościowych. Chociaż wiele z nich mogło przyczynić się do rozwoju w wielu częściach Azji, na Kościół mają również wpływ różne skutki uboczne.

72. Głos Kościoła został uciszony przez opresyjne reżimy do tego stopnia, że Kościół nie mógł pełnić swojej proroczej roli. Cisza doprowadziła również do biernego samozadowolenia

potęgowany strachem, a czasem nawet apatią. Potrzeba, aby Kościoły w całej Azji wspierały Kościoły pod rządami opresyjnych reżimów w sposób, który nie zagraża ani nie zagraża ich istnieniu.

Wezwanie do przyjęcia nowych ścieżek

73. Doświadczenia radości i ran w całej Azji można postrzegać jedynie jako okazję do odkrywania nowych dróg prowadzących do Kościoła synodalnego. Stanie razem jako zjednoczone Ciało Chrystusa wymaga nowej wizji w misji duszpasterskiej „nowego Kościoła”, Kościoła synodalnego.
74. Kościół musi zaczynać w duchu włączenia, w którym każdy czuje się zarówno mile widziany, jak i ma poczucie przynależności do namiotu. Jako lud Boży nikt nie powinien być wykluczony; nawet jeśli są słabi i słabi, inkluzywizm w Kościele jest koniecznością dla Kościoła synodalnego.
75. Różnorodność religii w Azji sprawia, że podjęcie dialogu ekumenicznego i międzyreligijnego jako drogi budowania pokoju, pojednania i harmonii jest niemal nieodparte. Wiele doniesień mówi o owocnej współpracy z innymi chrześcijanami i wyznawcami innych religii. Pomimo różnorodności religii i kultur w Azji, nadal istnieją ograniczenia w sprawach dotyczących dialogu ekumenicznego i międzyreligijnego.
76. W niektórych miejscach to dążenie do dialogu było inicjatywą wyłącznie Kościoła katolickiego i są chwile, kiedy nie ma wzajemności. Zostało również postrzegane jako „dzieło” duchowieństwa, a nie świeckich.
77. Niektórzy wyrażali zastrzeżenia do tych dialogów z różnych powodów, w tym nieufności i podejrzliwości co do motywów takich dialogów. Kościół odgrywa znaczącą rolę w budowaniu mostów dla pokoju, pojednania, sprawiedliwości i wolności.
78. Chociaż w sprawozdaniach azjatyckich niewiele mówi się o ochronie (nieletnich i bezbronnych), istnieje potrzeba rozwijania i pielęgnowania środowiska kultury ochrony w Kościele na wszystkich poziomach.
79. Proces synodalny wezwał do powszechnego słuchania się nawzajem, aby doprowadzić do przemiany na wszystkich poziomach Kościoła. Wraz ze świeckimi i konsekrowanymi kobietami i mężczyznami, którzy mówili, że nie zostali wysłuchani lub nie udzielono im głosu w Kościele, niektórzy księża czuli, że nie zostali wystarczająco wysłuchani, aż do tego stopnia, że czuli się zaniedbani.
80. Czytając sprawozdania, można wyczuć silne poczucie Kościoła skierowanego do wewnątrz, który musi zarzucać swoje sieci dalej i szerzej. Misja ad-extra musi znajdować się w centrum Kościołów w Azji. Mamy za zadanie przekształcenie skierowanego do wewnątrz, zindywidualizowanego i spolaryzowanego podejścia do życia duchowego w kierunku podejścia bardziej misyjnego, wspólnotowego i zintegrowanego.
81. Namiot musi zostać rozbudowany w sposób najlepiej znany odpowiednim Kościołom w Azji, abyśmy mogli działać w obiecujący sposób, który wypełnia naszą misję jako Kościoła.
82. Kościoły w Azji były w stanie odnosić się i rezonować z wieloma z tego, co zostało powiedziane w DCS. To tylko świadczy o tym, że istnieje wiele podobieństw z Kościołami w innych krajach i na innych kontynentach, za co dziękujemy Bogu, że wszyscy razem jesteśmy na tej drodze.
83. Zdajemy sobie również sprawę, że niektóre z tych problemów mogą być specyficzne dla niektórych regionów, ale pocieszamy się, że idąc razem, może dojść do odnowy w Kościele i rozszerzenia królestwa Bożego.

V. NAPIĘCIA AZJATYCKIE

Po przeczytaniu i modlitwie z DCS, jakie istotne napięcia lub rozbieżności wyłaniają się jako szczególnie ważne z perspektywy waszego kontynentu? W związku z tym, jakie pytania lub kwestie należy poruszyć i rozważyć na kolejnych etapach procesu?

84. Po modlitwie, studiowaniu i czytaniu różnych relacji jesteście pełni nadziei, że ta synodalna podróż zaowocuje nie tylko „rozszerzeniem namiotu”, ale także uznaniem działania Ducha Świętego w Kościołach całej Azji.

85. Czytając DCS, Kościoły w Azji dostrzegły również pewne napięcia uniwersalne, a niektóre są specyficzne dla kontekstu azjatyckiego. Pamiętając, że niektóre z tych napięć są o wiele bardziej skomplikowane, niż się wydaje, naszym zadaniem nie jest obecnie poszukiwanie rozwiązań, ale raczej uznanie tych napięć i rozbieżności oraz dalsza refleksja nad tym, co Duch Święty mówi Kościołowi w Azja.

Napięcia w żywej synodalności

86. Kościół składa się z ludzi wszystkich stanów (duchowieństwa, osób konsekrowanych i świeckich); wydaje się jednak, że w Kościele istnieje rodzaj „podziału” – między duchowieństwem a świeckimi, biskupami i kapłanami/ zgromadzeniami zakonnymi, grupami i ruchami kościelnymi, diecezjami i konferencjami, a nawet na zewnątrz – między Kościołem a władzami politycznymi, a nawet między religii, jak wskazano w wielu raportach. W duchu Kościoła partycypacyjnego doświadczenie przywództwa w „modelu służby” wymaga większej uwagi dla żywej synodalności.

87. Wyzwanie, by stać się bardziej zaangażowanym, jest często utrudniane przez style przywództwa, które uniemożliwiają (czasami nawet wykluczają) innym przeżywanie ich powołania chrzcielnego do bycia autentycznymi uczniami. Model służebnego przywództwa jest utrudniony, a czasami przeciwstawny, gdy księża mają tendencję do dominacji, a nawet okazują się narzucający, dominujący i autorytatywni nad świeckimi. Rekonfiguracja roli laikatu obejmuje poszerzenie przestrzeni dla możliwej posługi świeckich poprzez różne charyzmaty, w tym poradnictwo i doradztwo zawodowe dla młodzieży, opiekę nad chorymi, edukację i ochronę dzieci.

88. Uznajemy także pracę katechetów w Azji, którzy są nie tylko nauczycielami wiary, ale także samodzielnymi przywódcami wspólnoty. Od wieków przygotowują wiernych do sakramentów i towarzyszą im w przeżywaniu wiary. Potwierdzamy zatem zalecenie Papieża Franciszka, aby Konferencje Episkopatów... zapewniały skuteczną posługę katechetów (por. *Antiquum ministerium*, 9).

89. Uznając napięcia między duchowieństwem, zakonnikami i świeckimi, temat współodpowiedzialności wszystkich za życie i misję Kościoła był wielokrotnie poruszany w sprawozdaniach. Wiele problemów pojawia się, gdy sprawowanie władzy jest oddzielone od odpowiedzialności i przejrzystości.

Napięcia w podejmowaniu decyzji

90. Zauważono, że w niektórych miejscach brakowało wspólnej odpowiedzialności w procesie rozeznawania i podejmowania decyzji; często pozostawiane tylko księżom lub biskupom. Głosy mniejszości, a nawet laikatu nie są w tym procesie brane pod uwagę. Czasami dochodzi do powierzchownego dialogu i braku konsultacji, nawet w strukturach zalecanych lub zalecanych przez Prawo Kanoniczne, takich jak rada duszpasterska i rada ds. finansów. Niektóre Kościoły uważają to za formę klerykalizmu, ponieważ jest zdominowany przez duchowieństwo.

91. Brak odpowiedzialności i przejrzystości w podejmowaniu decyzji i sprawach finansowych w Kościele doprowadził do dalszych podziałów we wspólnym kroczeniu w duchu Kościoła synodalnego. Ci, którzy kwestionują te sprawy, są czasami wykluczani z Kościoła. Styl autorytatywny i dominujący

przywództwo istnieje nie tylko wśród duchowieństwa, ale są też przywódcy wśród świeckich, którzy wykazują takie cechy. To napięcie nadal utrudnia drogę do bycia Kościołem uczestniczącym w sposób synodalny.

92. W kontekście azjatyckim, gdzie szacunek dla przywódców jest nieodłączną wartością, są chwile, kiedy świeccy okazują zbyt ni szacunek duchowieństwu i istnieje duże prawdopodobieństwo, że ten szacunek może zostać nadużyty, a władza i kontrola staną się modus operandi. To jeszcze bardziej osłabia „nieduchownych” jako współodpowiedzialnych za misję Kościoła, jak również za jego zarządzanie.

Napięcia w powołaniach kapłańskich

93. Zauważono również, że nadmierna krytyka duchowieństwa przyczyniła się do spadku liczby powołań do kapłaństwa w niektórych częściach Azji. W Azji są obszary, gdzie rośnie zapotrzebowanie na kapłanów do służby i na ciągły wzrost wiary. Potrzeba kapłanów i szerzenia Ewangelii jest realna. Skandale księży oraz niezdrowe postawy i zachowania księży powodują również spadek powołań.

94. Oprócz tego w niektórych sprawozdaniach uznano wpływ kultury świeckiej i materialistycznej na księży, a nawet świeckich przywódców. To często stanowi wyzwanie dla świadectwa wartości ewangelicznych w misji Kościoła.

Napięcia w zaangażowaniu kobiet

95. W wielu Kościołach Azji udział kobiet w codziennym życiu Kościoła jest znaczący. Brakuje jednak obecności kobiet na stanowiskach kierowniczych. W niektórych społeczeństwach ich głos jest prawie niesłyszalny.

96. Niektórzy przypisują to różnicom kulturowym i tradycyjnym patriarchalnym strukturom społeczeństw azjatyckich. W niektórych miejscach kobiety na stanowiskach kierowniczych nie są mile widziane ze względu na ich kulturowy sposób myślenia. Mogłoby się wydawać, że mężczyźni podejmują decyzje lub przewodzą grupie, a kobiety po prostu realizują decyzje lub pracują pod kierunkiem mężczyzn. Rola kobiety jest uważana za drugorzędną lub po prostu odrzucana jako pomoc dla mężczyzn, dotyczy to również kobiet w życiu konsekrowanym.

97. Jednak niektóre kraje donoszą, że mężczyźni nie ma w Kościele, a w tych okolicznościach tak jest kobiet, które skutecznie przejmują role przywódcze.

Napięcia wokół młodzieży

98. Powszechnym zjawiskiem odnotowanym w sprawozdaniach jest brak młodzieży w naszych Kościołach. Biorąc pod uwagę, że stanowią znaczną liczbę w naszej populacji (ok. 65%), są stosunkowo nieobecni w życiu Kościoła. Chociaż niektórzy są obecni w życiu Kościoła, istnieje potrzeba formacji wiary, towarzyszenia i większego włączenia w role przywódcze i procesy decyzyjne.

99. Pośród przepaści pokoleniowej między starymi a młodymi Kościoł jako „matka” musi otaczać młodzież swoim pełnym miłości uściskiem i docierać do tych, którzy są zagubieni, zdezorientowani i odłączyli się od Kościoła. Chociaż raporty stwierdzają, że brakuje młodzieży w Kościele, być może kwestią do rozważenia jest to, że młodzież prawdopodobnie mówi, że brakuje Kościoła w ich życiu.

100. Podczas gdy młodzież jest bardziej obeznana z technologią w tych częściach Azji, gdzie dostęp cyfrowy jest łatwiejszy, sprawozdania wzywają również do większych inwestycji w dziedzinie mediów i komunikacji społecznej, aby móc dotrzeć do nich w celu ewangelizacji i głoszenia dobra nowiny o Jezusie Chrystusie.

Niemniej jednak pozostaje wyzwanie zaangażowania się z młodzieżą w dialog między światem wirtualnym a światem realnym.

101. Obdarzony dużą populacją młodych, Kościół w Azji mógłby wyobrazić sobie siebie jako „cyfrowy namiot”, aby być tam, gdzie są młodzi i skutecznie im służyć. Synodalność z młodzieżą oznacza również doświadczanie napięć, jakie niesie ona w dzisiejszym szybko zmieniającym się świecie.
102. Niezależnie od korzyści płynących ze świata cyfrowego podkreślono również negatywny wpływ mediów społecznościowych – ludzie spędzają więcej czasu z gadżetami niż z ludźmi; jak jest wykorzystywana do szerzenia nienawiści, uprzedzeń i strachu w społeczeństwie; niektórzy twierdzą, że media społecznościowe odciągają ludzi od wiary.

Napięcia ubogich

103. Podobnie jak matka w biednej rodzinie azjatyckiej z wieloma dziećmi, które walczą i czasami nie mają odpowiedniej opieki, Kościół w Azji również zмага się i boleśnie obejmuje wielką liczbę ludzi ubogich i zepchniętych na margines, którzy potrzebują szczególnego towarzyszenia w tym procesie synodalności.
104. Różne są oblicza ubogich w Azji: ubogich materialnie, takich jak mniejszości etniczne, robotnicy migrujący, mieszkańcy miejskich slumsów, uciekający uchodźcy itp.; ubogich społecznie, często zaniedbywanych przez Kościół i społeczeństwo, takich jak niewykształceni, obojętni młodzieńcy, osoby niepełnosprawne, osoby pozbawione wolności, osoby z niższych kast, osoby rozwiedzione, żyjące w nowych związkach, samotne matki, osoby starsze i niedołączone, zakażone wirusem HIV osoby uzależnione, osoby identyfikujące się jako LGBTQIA+ itp.
105. Uznajemy jednak, że pojęcie ubóstwa jest pojęciem względnym, można być biednym materialnie, ale bogatym w kulturę, duchowość i gościnność.
106. Pomimo pewnych barier kulturowych, Kościół w Azji powinien pragnąć odważnie skierować swój wzrok na twarze ubogich, aby z miłością uznać, uznać i przyjąć wszystkich jako dzieci Boże, które teraz zasługują na naszą uwagę. Uznajemy, że napięcia są inkluzywne, a mimo to bądźmy wierni wartościom Ewangelii i moralnej wierności drogom Kościoła – być może nawet skandal, jeśli zostaną one przyjęte w Kościele.
107. Kościół musi starać się znaleźć sposoby włączania ubogich w swoje życie i misję, aby uzdrowieni, pielęgnowani i formowani in sensus fidelium w ramach naszej tradycji apostołskiej i katolickiej tożsamości, mogli być równymi partnerami i szanowanymi towarzyszami wszystkim innym w Kościele. Jak wspomniano w kilku raportach, niektóre z tych zmian będą wymagały rewizji kanonicznych, które ułatwiłyby inkluzywność Kościoła wobec ubogich.
108. Kościół musi być także głosem ubogich. Są chwile, kiedy Kościół milczy na temat trudnej sytuacji i płaczu Dalitów, plemion, ludności tubylczej i biednych. Napięcie związane z niechęcią do sprawiania kłopotów władzom lub byciem uciszonym, Kościół mógł zrazić tych ludzi i być głuchy na „krzyk ubogich”. Głos Kościoła musi bronić tych, którzy nie mają głosu i są bezsilni.

Napięcia konfliktów religijnych

109. Chociaż w Azji istnieje różnorodność religijna, na niektórych obszarach narastają konflikty religijne, a nawet prześladowania (subtelne i bezpośrednie). Niepokojące jest również pogarszanie się kultury przemocy w całej Azji, częściowo z powodu braku możliwości odwołania się do funkcjonującego wymiaru sprawiedliwości. Upolitycznienie religii utrudnia praktykowanie wiary mniejszości. Wśród wyzwań znajdują się ucisk polityczny, rządy dyktatorskie, korupcja i niesprawiedliwe prawa.
110. Kościoły w Azji zawsze muszą balansować na tej linii balansowania między wiernością Ewangelii a nienarażaniem chrześcijan na niebezpieczeństwo. Nawet to, co w wielu miejscach jest oczywiste, jak nadanie dziecku chrześcijańskiego imienia, w innym miejscu bywa przeszkodą.
111. Są takie sytuacje, jak ta, kiedy potrzebna jest cierpliwość i nadzieja, że coś się zmieni. Kościół w Azji nieustannie zмага się z takimi napięciami i istnieje potrzeba wzajemnego wspierania się we wspólnym kroczeniu z odwagą i miłością.

Napięcia klerykalizmu

112. Klerykalizm, podobnie jak w wielu częściach świata, jest problemem również w Azji. Wiele odpowiedzi wskazuje na klerykalizm jako napięcie w ich regionach, a niektóre jako jedną z przyczyn braku synodalności w Kościele w Azji.
113. Zauważono jednak, że klerykalizm oznacza różne rzeczy dla różnych ludzi. Słowo klerykalizm wydaje się obejmować szeroki zakres zagadnień, a jednocześnie niektóre regiony są bardziej szczegółowe. Do przejawów klerykalizmu można zaliczyć brak konsultacji w sprawach administracyjnych, postawę dominującą i poczucie przynależności osób sprawujących władzę, zwłaszcza księży, nadużycie władzy wobec ludu itp.
114. Zidentyfikowano niektóre podstawowe przyczyny klerykalizmu, np. indywidualny charakter lub niedojrzałość psychiczną, niektóre wskazują na bardziej systemowe przyczyny, a jeszcze inne wskazują na subkulturę milczenia i bezkarności. Właściwa formacja biskupów, duchowieństwa i świeckich dla Kościoła synodalnego może więc być jedną z głównych odpowiedzi na takie nadużycia.
115. Z drugiej strony duchowni czują się nadmiernie krytykowani przez świeckich do tego stopnia, że niektórzy czują się samotni, odizolowani i cały czas kontrolowani. Prowadzi to dalej do demotywności wśród księży i obaw wśród młodych mężczyzn, którzy mogą rozważać i rozeznawać powołanie do kapłaństwa. Niektórzy przypisują brak powołania nieuzasadnionym wymaganiom stawianym przez ludzi.

VI. AZJATYCKIE RZECZYWISTOŚCI I RÓŻNICE

116. Mając świadomość, że chrześcijaństwo jest mniejszością w Azji (szacuje się, że katolicy stanowią około 3,31% ludności Azji, a w niektórych miejscach mniej niż 1%), istnieje wielkie poczucie miłości do Jezusa i Jego Kościoła. Radość ze wspólnego kroczenia w tej odnowie synodalnej jest namacalna. Nasza wiara ożywia nasze relacje nie tylko między chrześcijanami, ale także z ludami sąsiednich wyznań w naszym dążeniu do harmonijnego życia poprzez proces budowania mostów. Tam, gdzie dyskryminacja i przemoc są bardziej widoczne niż gdzie indziej, wiara w Jezusa Zmartwychwstałego daje nam siłę i nadzieję pośród tych przeciwności.
117. Duchowość azjatycka, charakteryzująca się kontemplacją i szacunkiem dla natury, przeplata się z głębokim poczuciem pobożności i pobożności ludowej. Te nabożeństwa czasami ożywiają wiarę i przyciągają do Kościoła zarówno katolików, jak i niekatolików.
118. Nasze cielesne formy uwielbienia i modlitwy – obejmujące ludzkie zmysły, taniec, sztukę, poezję i ciszę – czasami znajdują napięcie w formalnym sposobie sprawowania sakramentów.
W kilku sprawozdaniach zwrócono uwagę na potrzebę twórczego ponownego odkrycia istoty liturgii, czyli przyciągnięcia ludzi do Boga za pomocą azjatyckich form kultu.
119. Zauważono również, że w niektórych miejscach katolicy byli bardziej zaangażowani w pobożność ludową niż w refleksję nad Słowem Bożym, rozeznanie duchowe czy osobistą modlitwę. Ogólnie rzecz biorąc, potrzeba, aby liturgie były bardziej żywe i relatywne – tekst, który mogą zrozumieć, muzyka, którą potrafią śpiewać i rytuały, do których mogą się odnosić, została wyrażona w raportach na różne sposoby.
120. Zdajemy sobie sprawę, że azjatycki etos, który od dawna jest częścią jej ludów (na przykład poleganie na Bogu, wspólnotowe interakcje, relacje z Bogiem, samym sobą, innymi istotami ludzkimi i kosmosem itp.) jest obecnie niszczone przez zglobalizowane kultury indywidualizmu, sekularyzmu i relatywizmu.
121. Jesteśmy świadomi, że istnieje napięcie między kulturami azjatyckimi a naszymi formami wyrażania wiary w zakresie języków, obrazów, a nawet koncepcji władzy i władzy.

122. Nawet wśród duchowieństwa, zakonników i rodzin wzrasta napięcie między wartościami tradycyjnymi (duchowymi) a nowoczesnością. Niektóre ze skutków tej globalnej inwazji to relatywizacja wiary, przyciąganie księży do materialistycznego i indywidualistycznego sposobu życia oraz brak wiarygodnego świadectwa, co jest jedną z przyczyn erozji życia duchowego. Ostatecznie liczba osób niepraktykujących żadnej religii wzrosła z powodu modernizmu, materializmu i sekularyzmu.
123. Rodzina (nuklearna i rozszerzona) jest bardzo ważna w wielu społeczeństwach azjatyckich. Synowska wierność rozciąga się do punktu, w którym wielu jest w stanie dokonać hojnych poświęceń w imię jedności i pokoju w rodzinie. Rola rodzin w synodalnej odnowie Kościoła i jego świadectwa wobec społeczeństw jest zatem bardzo ważna. Będą pierwszą przestrzenią formacyjną dla odnowy synodalnej, którą sobie wyobrażamy.
124. W kilku sprawozdaniach przytacza się ich troskę o dzisiejsze małżeństwa i życie rodzinne – przemoc domowa, samotne matki, samotni rodzice, opóźnione małżeństwa z powodu systemu posagowego, rozwody i nieważność itp. Rodziny chrześcijańskie rozpadają się z powodu braku świadomości wiary i niepokoje spowodowane ubóstwem i warunkami ekonomicznymi.
125. Współczesna tendencja do nadmiernego indywidualizmu dodatkowo pogłębia ten kryzys powołań, wraz z różnymi tendencjami ekonomicznymi, które sprawiają, że życie rodzinne jest dla wielu niepożądane. Istnieją również napięcia związane z przynależnością do Kościoła i relacjami rodzinnymi.
126. Pośród tak wielu wyzwań Kościoła w Azji potrzebuje teraz bardziej niż kiedykolwiek wysłuchania głosów rodzin, zwłaszcza rodzin międzyreligijno-międzykulturowych, które w wielu miejscach w Azji stają się bardziej normą niż wyjątkiem.
127. Wychodząc z naszego etosu wspólnotowego, wspólne życie w społecznościach i dzielnicach azjatyckich jest miejscem, w którym przeżywane są radości i zmagania. Wspólne przestrzenie są okazją do nieformalnych dialogów i towarzyskiego życia (dialog życia). Pełni wyzwań społeczno-politycznych, ekonomicznych i ekologicznych, nie tylko przetrwamy, ale są sytuacje, w których rozwijamy się dzięki sile tej relacji u podstaw.
128. W ostatnich czasach obserwujemy również rosnący podział wśród ludów Azji – ludzi podzielonych ze względu na kastę, język, pochodzenie etniczne i status społeczno-ekonomiczny oraz rosnącą nietolerancję w ramach tego podziału.
129. Nawet jeśli jesteśmy ludźmi zorientowanymi na wspólnotę, szybki wzrost gospodarczy wynikający z obfitości materialnej spowodował również, że więcej ludzi cierpi z powodu emocjonalnego, duchowego i umysłowego zubożenia. W niektórych społeczeństwach azjatyckich świecki wygląd i styl życia przywódców Kościoła również powodują napięcia, ponieważ sprzeciwiają się ewangelicznemu ubóstwu i misji bycia Kościołem Ubogich w Azji.
130. Na kontynencie tak różnorodnym jak Azja dialog międzyreligijny pozostaje integralną cechą Kościoła w Azji. Pomimo wysiłków zmierzających do budowania pomostów, zauważyliśmy wzrost nietolerancji religijnej i społecznej, co ostatecznie prowadzi do prześladowań i pogorszenia warunków życia ludności, zwłaszcza mniejszości religijnych. W skrajnych sytuacjach fałszywe oskarżenia o bluźnierstwo i terror to główne problemy chrześcijan.
131. Rozpad struktur demokratycznych, w tym militaryzacja i ucisk polityczny, stanowi wyzwanie dla życia wielu ludzi w niektórych krajach.

VII. LUKI ZIDENTYFIKOWANE W ODPOWIEDZIACH Z AZJI

132. Konferencja Generalna FABC 50 w swoim przewodniku i przesłaniu końcowym określiła pewne obawy, które albo nie zostały uwzględnione w odpowiedziach danego kraju na DCS, albo nie podano wystarczających

namysł. Studiując wszystkie te dokumenty obok siebie, pozwoliliśmy sobie uwzględnić zidentyfikowane luki i umieściliśmy je w tym raporcie z pewną nadzieją, że zostaną one uznane za zgromadzenia synodalne 2023/24.

Dbaj o nasz Wspólny Dom

133. Kryzys ekologiczny zawsze ma wpływ na wrażliwe społeczności, a kontynent azjatycki jest jednym z miejsc, w których skutki zmian klimatu są alarmujące. Pomimo możliwości, że Azja mogłaby przewodzić w propagowaniu troski o wspólny dom, reakcje Azji nie oddały w wystarczającym stopniu intensywności kryzysu ekologicznego w tym regionie.

134. Istnieje wielka potrzeba uważnego i głębszego wsłuchania się w wołanie naszej ziemi i naszego ludu, zwłaszcza wśród najuboższych, którzy są najbardziej dotknięci, oraz ochrony środowiska.

Udostępnianie zasobów

135. Wiele krajów na naszym kontynencie o ubogich zasobach jest w większości zależnych od międzynarodowej pomocy finansowej darczyńców i instytucji finansowych. To z pewnością sprzyja społeczno-ekonomicznemu podniesieniu biednej części społeczeństwa. Jednak Kościoły azjatyckie muszą być również świadome potrzeby dzielenia się naszymi zasobami (nawet jeśli są one ograniczone) z siostrzanymi Kościołami/krajami w regionie.

136. Dzieląc się naszymi zasobami, dzielimy się nie tylko naszymi darami materialnymi, ale także darami duchowymi, które otrzymujemy od siebie nawzajem, które nas wzbogacają, np. animacją Podstawowych Wspólnot Kościelnych i charyzmatami ruchów kościelnych. Stoimy razem, jako Kościół synodalny, razem jako narody Azji.

Młodzież na terazniejszość

137. Często mówi się o młodzieży jako o przyszłości, ale młodzież jest także terazniejszością. Nasza preferencyjna opcja dla młodych powinna obejmować osobiste doświadczenie miłości Bożej w Kościele, formację holistyczną, rozeznanie powołania i towarzyszenie. Młodzi szukają autentycznych i wiarygodnych świadków w Kościele – potrzebują wspólnoty synodalnej, by razem kroczyć.

138. Wiedząc, kim są przed Bogiem poprzez swoje nadzieje, marzenia, realia, zmagania i ograniczenia, jakie napotykają w życiu, doświadczają, że są wspierani i nie są sami na swojej drodze, a także mogą zachęcać innych do wspólnego kroczenia w podróż życia.

139. Problemy młodzieży, takie jak uzależnienie od narkotyków, hazardu i Internetu, rozpady rodzin i problemy ze zdrowiem psychicznym, nie zostały w wystarczającym stopniu uwzględnione. „Złamana młodzież” nie jest w stanie wnieść wkładu w tę drogę synodalną. Z tego powodu Kościół synodalny musi nauczyć się towarzyszyć tej młodzieży w jej uzdrowieniu, wzroście i rozeznaniu powołania.

Rodzina i Małżeństwo

140. Rodzina jest Kościołem domowym, który pielęgnuje życie społeczne, a także „szkołą synodalności”, ponieważ w niej kształtuje się charakter. Jednak nowe wyzwania stojące przed rodzinami obejmują rozpad rodzin, brak zaangażowania w promowanie życia, lęk przed małżeństwem i zmniejszającą się liczbę urodzeń z powodu trudności ekonomicznych i uwarunkowań ideologicznych, a wiele innych kształtuje dziś jednostki rodzinne w Azji.

141. W niektórych krajach aborcja udaje „kwestię praw kobiet”. W innych promuje się aborcję jako środek kontroli populacji i eugeniki. Istnieje również zgubna kultura milczenia w przypadkach przemocy domowej, kazirodztwa, zabójstw honorowych itp. Potrzeba promowania duchowości życia rodzinnego, aby odzwierciedlić jego powołanie jako świętego sanktuarium.

142. W niektórych częściach Azji, gdzie społeczności starzeją się, należy również zapewnić opiekę osobom starszym namysł.

143. Rosnąca liczba małżeństw międzywyznaniowych i międzykulturowych w Azji wymaga większej uwagi duszpasterskiej, ponieważ może to być zarówno wyzwaniem, jak i okazją do wzrostu szacunku dla innych religii i kultur. Rodziny międzywyznaniowe mogą być pierwszą szkołą dialogu międzyreligijnego.

Bieda, korupcja i konflikty

144. Poważnym problemem w Azji jest ubóstwo (Bank Światowy szacuje, że ponad 320 milionów ludzi w Azji żyje w skrajnym ubóstwie). Kościół był na czele niestrudzonej pracy wśród ubogich i na rzecz ich podniesienia. Jednak niewiele mówi się o rosnącym ubóstwie w Azji i o tym, jak wpływa to na bycie Kościołem synodalnym.

145. Uznajemy również, że niezrównoważona urbanizacja i korupcja systemowa są głównymi problemami w Azji i są w pewnym stopniu związane z ubóstwem mieszkańców Azji. Ta systemowa korupcja na wszystkich poziomach społeczeństwa wpływa na życie zwykłych obywateli. Odpowiedzi udzielone DCS nie poświęciły temu „problemowi” zbyt wiele uwagi.

146. Kościół w Azji jest demograficzną, społeczno-ekonomiczną, kulturową i polityczną mniejszością, dlatego stajemy się coraz bardziej narażeni na coraz bardziej opresyjne lub fundamentalistyczne reżimy, jak również na konflikty polityczne. Co w takich sytuacjach znaczy być Kościołem synodalnym?

147. Rozdźwięk między religijnością a moralnością jest rzeczywiście niepokojący. Pomimo powiązań Azjatów z pewną formą religijności lub duchowości, doświadczenia religijne czasami nie zmieniają życia moralnego. Na przykład ktoś może być religijny, ale jednocześnie skorumpowany.

Ludności rdzennej

148. Prawie 60% rdzennej ludności świata nazywa Azję swoim domem. Nosiciele tradycji, które są zakorzenione od tysięcy lat, ludy tubylcze pokazują, jak ludzkość może żyć w harmonii ze stworzeniem. Uznajemy, że wiele rdzennych ludów przyjęło wiarę chrześcijańską, ale nawet w Kościele – zranionym plemiennością i uprzedzeniami – walczą o szacunek jako towarzysze ewangelizacji. Pomimo dużej populacji rdzennych mieszkańców Azji, w odpowiedziach mówi się o nich bardzo mało.

Kościół na świecie

149. Kościół istnieje w świecie i dla świata. Jednak wiele odpowiedzi było bardzo zaściankowych – dotyczyło to jedynie Kościoła. Poziom komfortu, który sprawiał, że Kościół czuł się tylko komfortowo w zajmowaniu się swoimi sprawami, mógł doprowadzić do braku odniesienia do tego, jak Kościół przemienia świat (Azję), aby wszyscy ludzie mogli cieszyć się owocami królestwa Bożego. Kościół w Azji musi nieustannie zadawać sobie pytanie, w jaki sposób *missio ad gentes* może być rozpoznane i przeżywane w sposób synodalny jako jeden ze sposobów powiększenia przestrzeni naszego namiotu.

150. Kościół nie może odnosić się sam do siebie i dlatego musi dążyć do odnowienia świata. Jednym ze sposobów jest budowanie Podstawowych Wspólnot Kościelnych (BEC) w celu doprowadzenia do przemian społecznych – troski o wspólny dom i dialogu międzyreligijnego. Kultura dialogu z religiami i spotkania z kulturami musi być włączona w życie Kościoła. Kościół musi zmierzać w kierunku większej sieci z innymi (organizacjami i instytucjami) dla wspólnego dobra wszystkich.

Migranci, uchodźcy i przesiedleńcy

151. Problemy związane z migrantami, uchodźcami, przesiedleńcami, handlem ludźmi itp. szybko narastają w regionach azjatyckich. Głównymi czynnikami napędzającymi przemieszczanie się tak dużej liczby ludzi są konflikty, pragnienie lepszych możliwości ekonomicznych, niszczenie środowiska, ofiary wyzysku itp.

152. Niestabilność polityczna w niektórych częściach Azji sprawiła, że ludzie stają się uchodźcami i osobami ubiegającymi się o azyl. W jaki sposób Kościół staje się „przyjaznym namiotem” dla tych ludzi, którzy szukają pokoju, bezpieczeństwa i harmonii? W wielu z tych miejsc stają się misjonarzami ewangelii, wnosząc nie tylko swoje życiowe doświadczenia, ale także wiarę. Również migranci, uchodźcy i przesiedleńcy ożywiają życie Kościołów lokalnych poprzez swoją obecność. Kościół musi starać się integrować ich i towarzyszyć im na tej drodze jako nowych ewangelizatorów.

Budowanie pokoju

153. W krajach, w których toczą się konflikty wewnętrzne z powodu reżimów opresyjnych i dyktatorskich, Kościół musi odgrywać integralną rolę w dziele budowania pokoju i rozwiązywania konfliktów. Wśród wielu innych zadań Kościoła pokój i zgoda wszystkich obywateli muszą należeć do jego duszpasterskich priorytetów.
154. Praca na rzecz pokoju i pojednania może należeć do nowych form ewangelizacji. Oprócz postrzegania Kościoła jako „namiotu” integracji, Kościół musi być także „budowniczym mostów” w dziele pokoju i pojednania.

Ochrona

155. Ochrona nieletnich i bezbronnych jest przedmiotem troski Kościoła w Azji. Pomimo niskiego wskaźnika liczby zgłaszanych przypadków (częściowo z powodów kulturowych), jest to poważny problem. W odpowiedziach udzielonych DCS jest bardzo mało wzmianek na ten temat. Jednak należy to potraktować priorytetowo, jeśli chodzi o szkolenie całego personelu Kościoła.
156. Kościół w Azji musi słuchać, czuwać, chronić i troszczyć się o krzywdzone, wykorzystywane i zapomniane dzieci, gdziekolwiek się znajdują, tworząc bezpieczne środowiska i wdrażając procedury ochronne.

Rola biskupów

157. Z oczywistych względów biskupi odgrywają niezastąpioną rolę w animowaniu procesu synodalnego w Kościele lokalnym. Jako pierwszy pasterz ludu Bożego, stopień gorliwości i szczerości, z jakimi przyjmuje podejście synodalne w swoim sposobie kierowania, w dużej mierze nadaje ton wysiłkom mającym na celu ponowne odkrycie tej żywotnej praktyki chrześcijańskiej wśród duchowieństwa i świeckich, którzy jest wezwany do podawać.
158. Jego odpowiedzialność za afirmację autentycznej tradycji wspólnoty chrześcijańskiej wynika z chęci dania świadectwa radykalnej ufności w życiodajne działanie Ducha w życiu tej wspólnoty: „Prowadzenie synodu to ewangelizacja” (Papież Franciszek). Naśladowanie Dobrego Pasterza w zachęcaniu trzody do ciągłego wzrostu i nawracania się poprzez pragnienie i poznanie Drogi i Prawdy prowadzi jedynie do życia — prawdziwego życia, życia w obfitości, życia wiecznego.
159. W ten sposób pozostaje wierny swojej roli i powołaniu w kontekście podtrzymywania i umacniania tożsamości katolickiej, jednocześnie wzywając innych do zaangażowania się w trzy istotne aspekty rzeczywistości chrześcijańskiej: komunie, uczestnictwo i misję.
160. Przyjmując z radością autorytet przełożonych wspólnoty, duchowni, osoby konsekrowane i świeccy umacniają się w swoich powołaniach do poznania Boga, do kochania Go i służenia Mu w innych. Słuchając Boga w Jego Słowie, poprzez Jego Kościół i dialogu z innymi, wszyscy członkowie społeczności dzielą odpowiedzialność za służbę zgodnie ze swoim charakterem ochrzczonym.
161. Dzisiejsi biskupi mogą potwierdzić słowa wczesnochrześcijańskiego pastora, św. Jana Chryzostoma, który twierdził, że „Kościół i Synod są synonimami”. Ci biskupi przewodzą ludowi Bożemu i są z kolei zachęceni, towarzyszeni i informowani przez natchnienia Ducha Świętego, które wyrażają się w życiu wszystkich we wspólnotie.

162. Nikt nie jest zwolniony ani wyłączony z obowiązku rozeznania i przyjęcia tego powszechnego, chrzcielnego wezwania i jest wolą Chrystusa, aby nikt nie został pozostawiony bez pomocy tej łaski, dzięki której życie staje się bogatsze, a świat, w którym żyjemy, pojednany i uświęcony.
163. We wszystkich powyższych lukach, droga synodalna musi przenikać, gdy odnosi się do tych luk, a droga synodalna droga musi być w centrum życia i misji Kościoła.

VIII. PRIORYTETY Z ODPOWIEDZI AZJATYCKICH

164. Reakcje Azji były zróżnicowane i obejmowały różne problemy i wyzwania, z których każde było charakterystyczne dla danego regionu. Istnieją jednak pewne podobieństwa, które widzimy w odpowiedziach, z których wszystkie wskazują na potrzebę autentycznego proroczego przywództwa-sługi, które jest zależne i prowadzi do ciągłego nawracania. Jest oczywiste, że w dużej mierze droga synodalna staje się bardziej możliwa dzięki świadomości i gotowości ludu Bożego do przyjęcia tej rzeczywistości.
165. Poniżej przedstawiono 6 priorytetów, które zostały określone w procesie modlitwy i rozeznania z nadzieją, że odzwierciedlają pragnienia azjatyckich serc.

Tworzenie

166. Dla Kościoła synodalnego potrzebna jest formacja początkowa i ciągła na wszystkich poziomach, dla wszystkich ludzi, począwszy od rodzin i podstawowych wspólnot kościelnych (BEC).
167. Seminarzyści, księża, biskupi oraz konsekrowani mężczyźni i kobiety muszą być formowani do przeżywania synodalnych stylów przywództwa, wspólnotowego rozeznania i podejmowania decyzji – promowanie kultury synodalności, która pociąga za sobą odnowienie szkolenia formatorów seminaryjnych, profesorów teologii, a obecny program seminarium musi być bardziej zorientowany na posługę życia.
168. Świeckich należy formować, aby zgodnie z powołaniem chrzcielnym odgrywali aktywną rolę, służąc wielkodusznie Bogu i z miłością do Kościoła i jego ludu. Formacja do duchowości synodalnej musi być w centrum misji i wizji Kościoła.

Inkluzywność i gościnność

169. Kobietom, młodzieży oraz osobom zepchniętym na margines lub wykluczonym, ze szczególnym uwzględnieniem osób opuszczonych (np. dzieci ulicy i osób starszych), należy również zapewnić znaczącą opiekę duszpasterską rozwiedzionym, żyjącym w nowych związkach małżeńskich, samotnym rodzicom, rodzinom rozbitym, osobom niepełnosprawnym (osoby niepełnosprawne), więźniowie, osoby identyfikujące się jako LGBTQIA+, osoby starsze, uzależnione od substancji, osoby świadczące usługi seksualne itp.), zranione i represjonowane, rozbite rodziny i osoby zmagające się z tożsamością płciową, przesiedleńcy i prześladowani oraz całe spektrum wielu inni muszą znaleźć swoje miejsce w tym „namiocie” (Kościele).
170. Może zająć potrzeba ponownej wizyty w strukturach, aby każdy miał poczucie przynależności do Kościoła i aby każdy stał się ambasadorem Chrystusa, ambasadorem inkluzywności i gościnności.

Uczniowie Misjonarzy

171. W kontekście Azji musimy nauczyć się, jak proroczo świadczyć i „szeptać” do siebie Ewangelię, co oznacza przede wszystkim aktywne przeżywanie wiary opartej na osobistych spotkaniach i osobistych doświadczeniach z Jezusem oraz przyczynianie się do wspólnota Kościoła jako wspólnota wspólnot.
172. Uznając, że chrześcijanie stanowią mniejszość w Azji, niezrównane świadectwo męczenników azjatyckich stanowi wyzwanie i źródło zachęty.
173. Musimy także nauczyć się wzrastać w dialogu, konsultacjach i wspólnotowym rozeznaniu. Jednocześnie poszanowanie wrażliwości innych ludów azjatyckich musi leżeć w sercu Kościoła. Międzywyznaniowy

rodziny stają się powszechnym widokiem, a zatem jak nieść Chrystusa innym? Musimy przyjąć kulturę spotkania i budowania mostów, aby nieść światu Chrystusa.

174. W epoce po pandemii hybrydyzacja życia Kościoła (na miejscu i online) jest rzeczywistością, którą musimy przyjąć i zmaksymalizować możliwości ewangelizacji, w tym szersze i bardziej rozważne wykorzystanie technologii w tym przedsięwzięciu, zgodnie z naszym chrześcijańskim mandatem .

Odpowiedzialność i przejrzystość

175. Wezwanie do odpowiedzialności i przejrzystości nie tylko w kwestiach finansowych, ale także w procesach decyzyjnych i zarządzaniu. Może to wymagać rewizji niektórych przepisów prawa kanonicznego. Ci, którzy pełnią funkcje przywódcze – czy to duchowni, czy świeccy – są również odpowiedzialni za formację świeckich i młodzieży.

176. Należy promować ducha współpracy i współodpowiedzialności, w którym każdy powołania i stanu życia oraz wielorakich charyzmatów w Kościele.

Modlitwa i Uwielbienie

177. Nasza modlitwa i uwielbienie muszą odzwierciedlać i dotykać serc mieszkańców Azji. Celebracje liturgiczne muszą być bardziej „synodalne” (uczestniczące, inkulturowane, relatywne i towarzyskie), aby każdy mógł znaleźć świętą i bezpieczną przestrzeń do oddawania czci Bogu. Włączenie kultury do życia i kultu Kościoła musi także ożywiać życie wiernych.

Środowisko

178. W trosce o wspólny dom Kościół musi być na czele nie tylko ochrony Matki Ziemi, ale i jej uzdrowienia. Tak jak Jezus przyszedł, aby odkupić i pojednać wszystkie rzeczy, Kościół musi starać się odnowić oblicze ziemi.

179. Jako członkowie jednego Ciała Chrystusa jesteśmy wezwani, aby stać się zielonym Kościołem i żyć w solidarności i szacunku, chronić, bronić i pielęgnować jedność całego Bożego Stworzenia. Troska o środowisko jest nie tylko ekologiczna, ale ma również wymiar duchowy i społeczny, ponieważ dotyczy wszystkich, a najbardziej ubogich.

IX. „ZDEJMOWAĆ BUTY”: AZJATYCKA PODRÓŻ SYNODALNA

180. Powszechną praktyką wśród Azjatów jest zdejmowanie butów, gdy wchodzimy do domów lub świątyń. To piękny znak szacunku; jak jesteśmy świadomi innych, w których życie wchodzimy. Co więcej, jest także wyrazem naszej głębokiej świadomości świętości.

181. Przypomina nam to, co Bóg powiedział Mojżeszowi (Księga Wyjścia 3:5): „Zdejmij sandały z nóg, bo miejsce, na którym stoisz, jest ziemią świętą”. Co ważniejsze, „zdejmowanie butów” uświadamia nam, że wszyscy jesteśmy wezwani do ochrony i troski o ziemię.

182. „Zdejmowanie butów” jest także pięknym symbolem naszej synodalnej wędrówki jako Kościoła w Azji. Charakteryzuje się różnorodnością kultur i religii, przypomina nam o szacunku dla wszystkich, kiedy słuchamy i rozmawiamy, rozoznajemy i podejmujemy decyzje. Oznacza to również autentyczne słuchanie; zostawiamy za sobą nasze uprzedzenia i uprzedzenia, aby powitać innych.

183. Buty mogą być symbolem statusu, a zdejmując je, uznajemy, że jesteśmy równi jako istoty ludzkie. Boso stajemy się świadomi, a także identyfikujemy się z najbiedniejszymi spośród nas.

184. „Zdejmowanie butów” czyni nas również bardzo świadomymi gleby, ziemi, po której stąpamy. Kontekst społeczno-polityczny Azji jest bardzo wymagający, a sposób poruszania się Kościoła w tym kontekście jest inny

ogromne znaczenie w podróżowaniu z ludzkością. Sprawia, że czujemy się bliżej przyziemnych realiów mieszkańców Azji.

185. „Zdejmowanie butów” jako synodalny obraz eklezjalny wyraża nasze doświadczenie Kościoła jako relacyjnych, kontekstualnych i misyjnych, podążając razem w pokorze i nadziei.

X. WNIOSEK

186. Proces synodalny, który rozpoczął się w październiku 2021 r., nie jest procesem nowym dla Kościołów w Azji. W wielu krajach istniały już możliwości słuchania i rozeznania w celu opracowania planów duszpasterskich. Były to jednak tylko na szczeblu parafialnym, diecezjalnym lub krajowym. Na tych poziomach były zarówno sukcesy, jak i wyzwania.

187. Synodalna droga dała katolikom, którzy uczestniczyli w tym procesie, lepsze regionalne i uniwersalne zrozumienie potrzeb i trosk różnych Kościołów. Uznano, że pocieszenia i wyzwania były nie tylko unikalne dla różnych regionów, ale także złożone na swój sposób.

188. Proces rozeznania w dużej mierze ożywił życie Kościoła dzięki aktywnemu udziałowi wielu katolików, których doświadczenie mogło być wcześniej na marginesie. Dla wielu ludzi ziarna nadziei zostały zasiane przez ten proces, a jednocześnie przyznajemy, że niektórzy byli sceptyczni z różnych powodów.

189. Jest to proces, który musi przeniknąć na każdy poziom życia Kościoła. Proces synodalności, czyli rozeznania i rozmów duchowych, musi odtąd być częścią życia i posługi Kościoła. Niektóre Kościoły w całej Azji zaczęły już wdrażać owoce słuchania we wcześniejszej fazie procesu synodalnego.

190. Chociaż zmiana struktur jest ważna dla wprowadzenia zmian synodalnych, nie można zapominać o aspektach relacji na tej drodze jako integralnej części bycia Kościołem synodalnym.

191. Na Azjatyckim Zgromadzeniu Kontynentalnym (24-26 lutego 2023 r.) zaproponowano jak najszybsze opublikowanie relatio finalis Synodu w październiku 2023 r., aby konferencje, diecezje i parafie mogły rozpocząć pracę nad sugestiami, które mogą powstać na XVI Zwyczajnym Zgromadzeniu Ogólnym Synodu Biskupów.

192. Biorąc pod uwagę różnorodność języków w Azji, korzystne będzie opublikowanie skróconej formy relatio finalis, aby kraje mogły pracować nad różnymi tłumaczeniami, i aby była ona rozpowszechniana wśród jak największej liczby osób.

193. Po zgromadzeniu synodalnym w październiku 2023 r. powinny odbyć się subregionalne rozmowy synodalne. Spotkania te mogą być środkiem do ciągłego słuchania i rozeznawania dla Kościołów w Azji, a być może nawet Synodu kościelnego w 2024 r.

Ofiarując ten Dokument Końcowy, będący owocem naszego słuchania i rozeznania, błagamy o macierzyńską opiekę i wstawiennictwo Maryi, Matki Azji, w tej synodalnej pielgrzymce razem z resztą ludzkości.